

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džěń pak sjawty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw čel

F.

Šserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerjez knihcizisčezěrnj w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Čtomihj.

Jana 4, 19—30.

Kaž džěńš tydženja, tak tež džěńša teho Knjesa pschi Jakubowej studni nadeńdzemy. Spodziwne wězy tam Samariska žónska i jeho rta šlyšchi, so na šwój karan šabudže a na tu šchtundu, w kotrejž tam pschěbnywasche. Duž pošluchajmy tež my nutrnje na Knjesowe šłowa, i kotrychž šhonimy,

tak šo Jesuš pschi Jakubowej studni jako
Šhrystuš šjewi.

Wón nam jow napschecziwo štuwa

1. jako tón, kiž wschitke nasche hrěchi šnaje a je nam wotkrywa;
2. jako tón, kiž šnaje prawe modlenje k Bohu a jo nam šjewi;
3. jako tón, kiž wě, šo je Wěšiaš a wěru do šebje šbudži.

1. Knježe, ja widžu, šo ty profeta šy, běšche žona ke Šhrystušej rjeka. Pschetož tón běšche jej runje jejne hrěchi prjódčđeržal, běšche jej i někotrymi šłowami jejne žyłe žiwjenje wopišal. Přecž mužow šy měła a kotrehož nětko mašch, njeje twój muž. Tajke šłowa běchu hańbu w nej wubudžile, i dobow pak tež hluboki šaczišchč na nju činile. Š wotkal wjedžesche wón, kiž ju tola nješnajesche, wo jejnym žiwjenju a wo wězach, kiž wón, tón zušobnik, wjedžecž njemóžesche? Duž hinaš njemóže, hacž

jeho ša profetu džěžecž, kiž je i Božim Duchom wobdarjony a do wutrobow hlada. — A čyžli my to ša něšchto šnadne džěžecž, šo wón nasche žyłe žiwjenje a nasche hrěchi šnaje? Šchto bychu čžłowjekojó hušto ša to dali, hdy bychu druhich i jich šlymi pošhilenjemi a hrěchami lěpje šnali! Wšchak hižom džěčžo psched šarschimaj hušto to a tamne šamjelčža, ani wonaj šo wscheho pschi šwojim džěšcžu njedohladataj. Kaš mohł čžłowjek zušeho prawje šnacž? Kaš šo šudnistwo wo to próžuje, wěrnosčž wušlědžicž, wjele šwědkow šo prascha, a tola wostawa wěrnosčž druhdy w potajnym. Haj, my šami šo derje došcž nješnajemy, to dyršimy hušto došcž šhonicž. A pišmo praji wo čžłowjeku: šchto šrošemi, tak hušto wón šludži, wuczišcž mje wot potajnych šludow. Wo Šhrystušu praji ta žona: pošče, wohleicže čžłowjeka, kiž mi je powjedžil wschitko, šchtož šym činila. A to pschinješe ju na tu myšl, hacž wón njeje Šhrystuš. Wějesche njeprawo? Žadny čžłowjek nam to prajicž njemóže, my šami šebi tež niz. Šow pak šteji jedny psched nami, kiž niškej, žyłe nješnatej žonje wschitko praji, šchtož běšche činila, jej jo praji, došelž to wě i mozy šameho šwojeho Ducha. Njedyršjalo to hišchče džěńša kóždeho nušowacž, šo praschecž, hacž Šhrystuš njeje? Wšchak to hišchče džěńša kóždemu psches šwoje šłowo praji. Š čžim čžecže dha nětoho pschěšwědčicž, šo je biblija Bože šłowo, šo ras wěrijazeho šchěšcžijana praschachu. Tón wotmolwi: i jeho hrěchami! Ša pošasuju jeho na to, šchtož biblija wo čžłowjeku praji, a šo jeho prascham: nješšy tajki? Ma njeprawo? Wona wě tak čžłowštu

wutrobu wotkrucź, tak jaſnje a ſjawnje hrěchi teje ſameje wopisacź, ſo dyrbi kóždy ſprawny wuſnacź, tajka je cźłowſka wutroba, tajka je moja, tak njemóže nichtó do najpotajniſchich kucźikow teje ſameje ſwěczić. Něchtóžkuli ſebi myſli, tón hrěch njeſny wobeschoł. Dha pokuſa jemu Bože ſłowo jeho ſadzerženje w ſwětle a wot jeneho boſa, ſo ſebi wuſnacź naſtróžany dyrbi, tež ty bjeſ njeho njeſny. A kóždy, kiž chze předať tuteho ſłowa bycź, dyrbi ſ nim ſchecſcijanam jich hrěchi wotkrucź, abo wón njeje žadny prawy ſlužobnik teho ſameho. Što pomha, hdy by pſchezo jeno chzynł rěczecź, ſchtož ſo wutrobje lubi — to ſebi ſama praji. Sabludženemu dyrbi ſo pſchede wičem prajicź, ſo je ſo ſabludžil, hewať dale po wopacźnym puću khodži. Što pomha, hdy by wutrobu jeno chzynł troſchtowacź? Hdyž njeby přjedy ſ tutym ſłowom jejne hrěſchne ſkaženje wotkrucź, dha ſ zyla wo troſcht tuteho ſłowa njeby rodžiła. Kóždy pať, kiž ſebi wot njeho ſwoje hrěchi prajicź dawa, poſnaje: to je ſłowo teho, kiž je žalbowany ſ Duchom ſ wyſtoſcže bjeſ mery. Wiſhať ſo

2. w nim tam pſchi Jakubowej ſtudni tež ſjewi jako tón, kiž wě, kať mamy ſo ſ Bohu modlicź. To tež žadny cźłowjeť njewě. Tamna žónſka ſo Jeſuſa praſcheſche: Hdyž dyrbimy dha ſo ſ Bohu modlicź? Naſchi wótzojo ſu ſo na tutej horje ſ Bohu modlili, a wy prajicze, ſo je w Jeruſalemje to měſto, hdyž ſo ſalezi modlicź. Što budže Jeſuſ jej wotmolwicź, kiž jako Žid pſched nej ſteji? Kóždy Žid budžiſche wotmolwiť: Jeruſalem je ſwojej ſwjatnizu je to měſto, hdyž ſo ſalezi modlicź. Sa ſandženy czaſ tež Jeſuſ to pſchida. Samaritſzy jeno to ſa ſjewjenje Bože dzeržachu, ſchtož beſche jim Bóh pſches Mójſaſa ſjewiť. Wiſchitko, ſchtož beſche Bóh po nim ſ ſwojemu ludej pſches profetow rěczal, ſa žane ſjewjenje Bože nje-dzeržachu. Dha praji jej Jeſuſ: wy njewěcže, ſ cžomu ſo modlicze, doſeľ wiſchitke poſdniſche ſjewjenja Bože ſa-cziſnjecze. Šbóžnoſcź pſchińdže wot Židow. Profetojo ſu mužoj Boži, pſches nich je ſo Bóh wobſtajnje dale ſjewiť, hać ſo napoſledk pſches Šyna ſjewicź chze. Wy žaneho prawa nimacze, hdyž njechacze ſjewjenja Bože pſches profetow pſchipoſnacź. Ale bórſy pſchińdže czaſ a je hižom něť pſchiſchoł, ſo ſo modjenje ſ Bohu wjazy njetrjeba w Zionje ſtać. Ani czaſ ani měſto njeje to najwažniſche pſchi tym, prawi modlerjo budža ſo ſ temu Wótzu modlicź w duchu a w prawdže. Tak hiſcže žadny Žid wo židowſkej ſwjatnizy njebeſche rěczal. Khrjſtuſ ſnaje Boha, duž tež wě, kať mamy ſo ſ njemu modlicź. Bóh je duch; wo nim njemóžemy prajicź: jow je, abo tam, w Jeruſalemſkim templu bydli, hewať nihdže. Jako duch je wiſchudžom, je nam wiſchudžom bliſto. Duž dyrbimy ſo tež ſ njemu modlicź, kať je to ſa njeho pſchiſtojne a doſtojne. Kať ſwojeho ducha njemóžech ſe ſemſkim khlebom naſpucźicź, ale jeno ſ duchownej zyrobu, tak dyrbiſch ſo tež ſ Bohu, temu Duchu, modlicź ſ twojim duchom. Tehodla njeje ſakaſane, ſo bychmy hiſcže na wěſtych měſtach, na wěſte waſchnje ſo ſ njemu modlili, kať wiſhať to tež dženſa hiſcže cžinimy we ſwojich Božich domach a ſlužbach, ale nihtó njeſmē prajicź: na tym abo tamnym měcže, na to abo tamne waſchnje dyrbicze ſo ſ njemu modlicź a móžecze to jeno, hewať waſche modjenje žane prawe njeje. A tola, kať wjele tajkeho ſwonkowneho waſchnja namaka ſo tež hiſcže mjeſ ſchecſcijanami, niž jeno w podjanskej zyrkwi, kiž wuczi, ſo je to woſebita ſaſlužba, hdyž ſche-ſcžijenjo na wěſte, tak mjenowane ſwjate měſta cžahaju a

tam ſo modla, ale tež w naſchej zyrkwi. Tež mjeſ nami ſu tajzy, kiž mēnja, hdyž wiſchitzy na to ſamo waſchnje Bohu njeſlužba, ſ kotrymž woni jemu ſlužba, potom njeſu žani wěrní ſchecſcijenjo. A něchtóžkuli mēni, ſo je wiſchitko cžiniť, hdyž jeno njeđzeli ſe mſchi khodži a ſobu na to poſlucha, ſchtož ſo tam ſpěwa a rězi. Što jeno wutroba pſchi tym cžini, hać jeno duch ſo nutrnje ſ Božemu Duchej poſbehuje, ſo je kať pola Mójſaſa něſchto na nim widžecź, ſo je ſ Bohom rěczal, ſa tym ſo njepraſcha. A ſaſo druſy ſo wo to njeſtaraju, hać we ſwojim žiwjenju wopokaſaju, ſo ſu Bože ſłowo ſlyſcheli, hać jich žiwjenje „ně“ praji ſ wiſchemu, ſchtož je Bóh w ſwojim ſłowje jemu pſchitaſal. Rěka to, ſ njemu ſo modlicź we prawdže? rěka to, Jeſuſowy wucžobnik bycź? Wón ſnaje prawe modjenje ſ Bohu, kať žadny cźłowjeť, jako tón, kiž we Wótza klinje ſedži a je jo nam ſjewiť a ſo ſ tym jako Khrjſtuſ wupokaſal. To je pať tež cžiniť

3. pſches to, ſo pſchi Jakubowej ſtudni nam na-pſhecžimo ſtupa jako tón, kiž wě, ſo je Mēſiaſ a wěru do ſebje ſbudži. Njebudžiſche wón ženje wo ſebi prajiť, ſo wón tón ſamy je, jeho tež ženje ſa Mēſiaſa njebychmy mohli dzeržecź. Ale jako žona dzeſche: ja wēm, ſo Mēſiaſ pſchińdže, kotremuž rěkaſu Khrjſtuſ, tón budže nam to ſame wiſchitko pſchipojedacź, dha jej wotmolwi: ja ſym tón, kiž ſ tobu rěczu. Židam beſche haťle krótke do ſwojeje ſmjercze ſjawnje ſjewiť, ſo je Mēſiaſ. Wiſchetož cži ſami cžakaſchu na ſemſkeho Mēſiaſa, kiž wulke ſemſke kraľeſtwo ſaľoži, kaťež w Davitowym cžaſu mējachu. Mjecžinjeſche to, a to njemóžecze, dha budžichu jeho hnydom ſacžibnyli a ſkónzowali. A to njebychjeſche ſo ſtać. Ale tutej žonje napshecžimo, kiž tajku nadžiju njemējeſche, ale kať beſche prajiť, w Mēſiaſu wuczerja a profetu docžakaſche, jo wupraji: ja ſym Mēſiaſ. — A wón jo niž jeno wupraji, ale ju tež ſ tutej wěrye dowjedže. Wěru ſbudžicź, to njeje žadny cźłowſki ſkutk, to njemóže žadny cźłowjeť. Anježe, poſylń nam tu wěru, tež jeho wucžobnizy proſcha. A kať w tutej žonje wěru ſbudži! Naj-přjedy wjedže ju pſches ſwoje poſutne ſłowa tať daloť, ſo jeho ſa profetu dzerži a ſkóncžnje, ſama we wutrobje pſcheſwědžena, druhim pſchimoľa: póječe, wohlejče cźłowjeľa, kiž je mi powjedžil wiſchitko, ſchtož ſym cžinila, hać wón Khrjſtuſ njeje. Tať daloť ſa krótki czaſ hluboko padnjemu dujchu dowjedže. To njebeſche žadny cźłowſki ſkutk, to žadny njebudžiſche mohť. To tež dženſa nihtó njeſamóže. Hdyž wěra tu je do Jeſuſa jako do Khrjſtuſa — a wona je tu hiſcže džaťowano Bohu, hać runje wjele njewěry mjeſ nami knježi — dha je hižom to wopokaſmo ſa to: Jeſuſ je Khrjſtuſ. Wy dwělowarjo a njewěrjazy wiſchitzy: póječe a wohlejče jeneho, kiž tež wam wiſchitkim w ſwojim ſłowje praji, ſchtož ſcže cžinili a ſchtož cžinicź dyrbicze, póječe a wohlejče, hać wón njeje Khrjſtuſ, waſch Šbóžnik. Hamjeń. W. w H. W.

Próſtwa khoreho.

(F. J. St.)

Šlób: O Božo luboſny —

Mój Božo, pomhaj mi!

Tať chzu ja tebe proſpucź,

So by mje w ſhorocžni

Chzynł, Anježe, hnadnje noſpucź.

Wiſhať mam to ſlubjenje:

So, hdyž ja ſpuchuju,

Tež wěšće bližich ho
Mi s twojej pomozu.

Mój Božo, pomhaj mi!
Bjes tebie njesamóžu
Wšchak ničzo wot hamoh';
Na toho dha ho složu?
Ty wobrocž te mni saž'
Szw'e lube woblicžo,
A te mni pschichwataj,
Na tebie spusichžam ho.

Mój Božo, pomhaj mi
Nětk s mojej' wulkej' nush;
Ach, wěšće njebudžesč
Ty ho mi čžinicž zush.
Wěšch, kak ja wojuju,
Duž žmil ho na mni ty
A pomhaj s loža mi,
O Božo lubošny!

Mój Božo, pomhaj mi!
Szym žlabu, wulhorjenu
A w žwojich bolosčžach
Tež žhle rošlemjenu.
Duž prošču: „Žetuj mje,
Niz wjele čžetpicž mam!
Wšchak wěm, so lěkar žh
Mój najlěpschi ty žam.

Mój Božo, pomhaj mi!
Daj, so ho dobědžuju,
A so tež pschezo saž
Tw'u lubu ruku čžuju.
Sjew žwoju hnadu mi!
Duž horzo sdychuju:
Ach, žnježe, nješomdž ho
Se žwojej pomozu.

Sa tajku žmilnosčž čžzu
Čže dale lěpje žhwalicž,
Szo tebi džakowacž,
Szo nočžu wjazh ždalicž
Wot twojich pschifasnjow.
Čžzu wabicž kóždeho:
„D žhwalcže Boha nětk,
Tón derje sčžini wscho.“

Surij Bróšt.

Psalm 91.

Mjes knihemi žwjateho pižma žluscha kniha psalmow žobu
t najwažnijšim. Wona je wožebna pastwa sa čžłowski dusche.
Wšchě nabožne wobštejnosče a sačžuwanja we žwojej wschelatosčž
došawaju w psalmach wuras, a to s tajkei jednorosčžu a wěrnos-
ležu, s tajkei wutrobnosčžu a žkubofosčžu, kajtuž ju hewat w žanych
modlitwach a žhěrlusčach njenamakasch. Šchtož wutroba w čžłowjeku,
to je kniha psalmow w bibliji. K temu mamy pschispomnicž, so
ho psalmu sa wschě padu čžłowskiho žiwjenja hodža, a so móže
žhšesčžijan jich wopschijecže jara derje na žebje žameho nałožecž.
Žohnowanje tajkeho pschizpivanja žwjatych psalmow je hižom něšto-
tra wěrjaza duscha nashoniča. Wožebje pomnjecža hódny je wlitu,
kotryž mějesche 91. psalm na ruskeho žhěžora Alexandra I. Wječžor
pschěd žwojim wotjěšdom s Petersburga w lěcže 1812 poda jemu

hrabina Tolstowa jene pižmo, kotrež wón w myšli, so je to ně-
kajka próštwu, do dychaka tynny. Hakle we žwojim přenim nóbžnym
wobhdlenju je sažo s njeho wucžahny a w nim t žwojemu spo-
džiwanju 91. psalm namaka. Wón jón s radosčžu pschecžita; bójške
wopschijecže teho žameho směrowa jeho njeměrneho ducha, a jeho
wutroba jemu s čžicha rjekny: „D so bychu tele žłowa na mije
složene byle!“ — Tola někajke sadžewanje da jemu na to sažo
šapomnicž. Šhětro dolho po tym jemu w Moskwyje ras swjast
Sazhoweho pscheložka žwjateho pižma s blida padny a ho pschi
padnjenju wotewri. Wón jón šběhny a sa wotewrienej stronu
pohladawšchi tón žamy psalm namaka, kotryž bē jeho něhdy tak
požhnlit. Tu spóšna wón hłóž, kiž jeho wołasche, a rjekny teho
dla: „Tu žym, žnježe, rěčž t žwojemu wotrocžkej!“ Wón čžita-
sche, nałoži čžitane žłowa na ho a namaka, so ho kóžde žłowo
sa njeho hodži. Šacž do žwojeho pošlednjeho wudychnjenja no-
šesche wón wot teje žameje hodžiny žem špomnjenu psalm pschi
žebi, nawukny jón s hłowy a špěwasche jón rano a wječžor pschi
žwojej modlitwyje. — Šswětku pruha jemu do dusche padže, wón
šapocža nowe žiwjenje, čžitasche wot teho čžaša njepschewajžh
w Božim pižmje, spóšnawasche žwoju žlabosčž, wołasche ho štajnje
t Bohu a šhoni nježjesku pomoz. Wopschijecže tamneho, jemu po-
dateho pižma, kotrehož ho wón nikomu dótknyčž njeda, namakachu
hakle po jeho žmjercži, a bu to žamo žobu do jeho kaschcža
położene.

F.

Jan Khróšt.

Wěrnny a šajimawy podawč, pschěd nimale 40 lětami wot
M. Kostoka, w žwojim čžašu wučerja w Drjecžinje a šnamjeniteho
pschirodošphtnika, šjawnosčži pschepodaty.

(Božracžowanje.)

Lěpsche pschědšnamjo šda ho pschěncžne šorno byčž. Wny žmy
husto žhšcheli prajicž: Šeli pschěncžne šorno do šemje njepschidže
a njesemrje, njemóže wono horjestanycž a ho s krašnišchej draštu
wodžewacž; runje tak dyrbi čžłowski čžělo do šemje pohřebane
byčž, přjedny hacž móže t nowemu žiwjenju wotžucžicž a krašnišcho
horjestanycž. Pschěncžne šorno je po tajkim krašne pschědšnamjo
nascheho žiwjenja po žmjercži.

Khróšt. Njeje dha temu tak?

Ja. Derje, šchtož to wěri, tohož tuta wěra wobšbožuje a
połěpschuje. Wny ju njechamy podrywacž.

Khróšt. Njeje dha wona w pschirodže wobtwjerdžena a sa-
ložena?

Ja. Ně, w pschirodže niz.

Khróšt. Dha ho šda, so je wěrnno, šchtož ho pschirodošpht-
štwu wumjetuje, so wono wěru podrywa.

Ja. To mohło jeno tehdy wěrnno byčž, hdyž žwoje mjesny psche-
krocža a wěru nuts mēšcha, kiž nuts nježluscha. Wostanje pschi-
rodosšphtnik jeno w žwojim wotrjěhu, dha je pschirodošpht w nastu-
panju wěry indifferentny. Čžžyl-li pschirodošphtnik wucžicž: nje-
žmjertnosčž žana njeje, dokelž ho s pschirody dopokasacž njehodži,
dha by wón wěru podrywał, by pak tež wopat šaklucžit. To
pak pschirodošphtnik njecžini, dokelž t temu ani prawo ani pschi-
čžinu nima.

Khróšt. Šchto dha pschěncžne šorno wucži?

Ja. Šo pschěncžne šorno, kotrež wubitwa, morwe njeje, ale je
žive, njetrjebam drje hakle přjedny špomnicž. Pschěncžne šorno je
jeno džěl žyleho, móže pak žyłu rostlinu (pschěncžne štwjelžo) wuplo-
džicž. Wěrnno drje je, so ma wupłodžena rostlina hinaschi napohlad
hacž šorno, njeje pak tola tež ničzo druhe hacž pschěncža, kotraž sažo
to plodži, s čžohož je wupłodžena, pschěncžne šorna, kiž maja w žebi
tu žamu móž a to žamo žiwjenje, kaž jich přjedownizy. Pschěncžne
šorno šemrěje, hdyž je nowu rostlinu wupłodžile. Še žwój nadawč

dopjelniše, semrěje, woſtanje paſ žiwe we ſwojich potomnikach, a to je jeho njeſmjertnoſć. Runje taſ ma ſo i cźlowjelom. Se ſwój, ja chzu prajicź, ſemſki nadawoſ dopjelniſ a dźećzi płodźiſ, ſemrěje, woſtanje paſ žiwoj we ſwojich potomnikach, a to je njeſmjertnoſć cźlowjeka, kotraž ſo i pſchirody dopokaſacź hodźi, njeje paſ ta njeſmjertnoſć, kotruž theologa wucźi. Senotliwź ſemrěje, ale ród budźe ſdźeržany.

Mjes tym bē ſo poſdnjo pſchibližiko a mój powobjedowachmoj. Wo wobjedze ja taſ ſapocźach: My mamy nětk hiſchće rēcźecź wo huſanzy a mjetlu. Snate je, ſo ſo huſanza poſdźiſcho do mjetla pſchemobroczi; pſchemobroczenie ſtanje ſo w dudzy, kotruž je ſebi huſanza ſama wutworika. Huſanza a mjetl je to ſamo bycze, huſanza je niźſchi, mjetl wyſchiſchi ſthodźeńſ jeho roſwicza; dale ſo ſwěrjo wjazzy njeſchemēnja. Mjetl ſnježe jeſta, i kotruž ſaſo huſanzy teje ſameje družiny naſtanu. Huſanza, jako njedokonjany mjetl, jeſta njenježe a ſo njerospłodźuje. Tež tudy płaćzi, ſchtož ſmy hižom ſpomnili: jeno žiwjenje płodźi žiwjenje a po ſmjerczi žane žiwjenje. Seno žiwa huſanza móže ſo do dudki pſchemēnicź a jeno ſe žiweje dudki móže mjetl wuſhadźecź. Morwa abo morjena huſanza ſo njeſchemēnja, a i morjeneje dudki žadny žiwoj mjetl nje wuſhadźa, a to je derje. Burowa by ſo hroſnje wuſhadźa, bychu-li jej huſanzy, kiž je prjedy i kaſu ſwubēraſa a bje-wſcheje ſmilnoſće ſamordowaſa, ſaſo wožiwile a na druhim lónzu do kaſu cźahnyſe a i nowa pocźale žracź. Pola cźlowjeka žane tajke pſchemējenje w jeho žiwjenju njeſnajemy. Huſanza a mjetl njedopoka-žetej ani njeſmjertnoſć, ani pſchemējenje do wyſchiſcheho bycza po ſmjerczi, ale jeno pſchemējenje ſa žiwjenje.

Króſt. Dha ſo ſda, ſo i njeſmjertnoſću i žyſa ničzo njeje.

Ja. To ja prajil njeſmym a njebudu. Ja ſmym jeno roſeſtajal, ſo ſo njeſmjertnoſć i pſchirody dopokaſacź njeſhodźi, ani njeſmjertnoſć cźeſa, ani njeſmjertnoſć duſche; pſchetož i duſchemi a duſchami nima pſchirodoſpytniſ ničzo cźinicź a njemóže i nimi ničzo ſapocźecź. Pſchirodoſpytniſ ſnaje jeno tu njeſmjertnoſć, ſo žiwjenje pſchēhadźa i jeneho bycza do drugeho, ale teho ſameho rodu, a ſo wſcho, ſchtož je ſtworjene, hdyž tež ſańdže, w pſchirodže woſtanje a jeno ſwoju tvorbu pſchemēni; macziſna je wēcna, ale pſchemēnliwa; žiwjenje paſ je tež wēcne, byrneje tež niź w tym ſamym bycžu. Njeſmjertnoſć duſche na polu pſchirodoſpytſtwa njenadeńdžemy; my paſ teho dla njeſmēmny hnydom prajicź, ſo žana njeſmjertnoſć duſche njeje. Njebinzi, rēka roſće na polach; ja ſmym jene žyſe polo pſchēpytaſ a žadny rjebinzi na nim nadeſchoſ; ſmēm ja nětk teho dla prajicź, ſo žadny rjebinzi njeje? Schtož na jentym polu njenadeńdžemy, to nadeńdžemy ſnano na druhim. Sene tajke polo ſu te knihi, i kotruž ſchēſcjan ſwoju wěrnoſć cźerpa, a ja Waſ dale na teſame kēdźbliweho cźinicź njetriebam, dokeſž Wy je runje taſ derje ſnajecze kaž ja, a wēcze, ſchto wone w naſtupanju njeſmjertnoſće cźlowſkeje duſche wucza. Sene druge polo je duſchewēda, a na tutym polu ſcže Wy hiſchće ſnacziſchi dnyli ja, a Wy wēcze, ſo to, ſchtož je njeboh Dreſleſ w naſtupanju njeſmjertnoſće i duſchewēdy wucziſ, žyſe pſches jene bēſche i tym ſłowom: Cźeſo móža moricź, duſchu i jeje mozami paſ niź. A byrnejež tež žana njeſmjertnoſć njebyſa, kaž paſ je, my ju tola dyrbimy wēricź a wuczić a ſo po tutej wērie ſadźeržecź. To žada naſcha wažnoſć, ſo ſo ſaczuwamy jako wyſchiſche bycza dnyli ſwērjata ſu; bjeſ tuteje wēry by ſo cźlowjel huſto ſwērjeczu runaſ a by czaſto hiſchće hōrſchi byſ, dnyli žane dźiwje torhaze ſwērjo.

Mój ſmój ſo potom hiſchće roſrēcžowaloj wo ſmjerczi, kaž tež wo ſmjerczi tych, kiž ſebi ſami žiwjenje woſmu, pſchi cźimž Khrōſt tež na Sudaſcha ſpomni a pytaſche teho ſameho ſlutkowanje ſaſhadkowacź, na to pokaſawſchi, ſo je kōždemu jeho dōńt wot-

budženy a ſo ſwójate piſmo jeho jeno „ſhubjene dźećzo“ mjenuje, i cźimž paſ ja i nim pſches jene ſo wuprajicź njemóžach. W naſtupanju tych, kiž ſebi ſami žiwjenje woſmu, ſo wōń nēhdže taſle wupraji:

Rēka, ſo ſebi cźlowjel žiwjenje wſacź njeſmēm, teho dla, dokeſž ſebi žiwjenje daſ njeje. My ſebi po tajlim tež brodu truſacź njeſmēmny, dokeſž ſebi brodu dali njeſmym. A druhemu: Szo praji: žiwjenje je dar, kiž ſmy wot Boha doſtali. Schtož wot někoho doſtanjemy, to je potom naſche, je naſche wobſedženſtvo. Schtož paſ wobſedžimy, i tym móžemy cźinicź, ſchtož chžemy. Schtož mi žiwjenje da jako dar, tōń ſcžini mje i tym ſa knjeſa nad žiwjenjom. A ja móžu, dokeſž je žiwjenje moje, i nim cźinicź, ſchtož chžu. A hdyž ſebi žiwjenje woſmu, ſchto chžyſ ſchto napschecziwo temu mēcź?

Ja. A prēnjemy: Schtož ſebi brodu roſcź da a byrnejež ju hacź na ſemju dele wiſajō mēſ, taſ ſo by ju ſaſtupjowaſ, tōń i tym žadny hrēch njewobeńdže. Tež njemóže napschecziwo temu ničto ničzo mēcź, khibā — ſnadź jeho žona. Dokeſž paſ je nam taſ doſha broda wobczežna, teho dla ſebi brodu truſamny a i tym tež žadny hrēch njewobeńdžemy; pſchetož broda pſchēzo ſaſo roſcze. Schtoſa, ſo je mjes brodu a žiwjenjom tajki wulki roſdžēſ; broda ſaſo wu-roſcze, hdyž ſmy ſebi ju wſali, žiwjenje paſ, hdyž ſmy ſebi je wſali, wjazzy njewuroſcze. Teho dla nima rēfacź: Cźlowjel njeſmēm ſebi žiwjenje wſacź, dokeſž ſebi žane žiwjenje daſ njeje, ale: Cźlowjel njeſmēm ſebi žiwjenje wſacź, dokeſž ſebi žane druge žiwjenje dacź njemóže. A druhemu: Wy prajicze ſo móžemy ſe žiwjenjom cźinicź, ſchtož chžemy, dokeſž je žiwjenje dar, kiž ſmy doſtali, a žiwjenje je nětk naſche wobſedženſtvo. Ja dowolam ſebi Wam jene pſchirunanje prajicź. Hdyž by nan ſwojemu ſhnej kraſnu knihu i božemu dźeſcžu daril a ſmym chžyſ knihu wo ſemju cziſnyć a po nej teptacź; ſchto by nan i temu prajil? Wōń by ſmym wſaſ a jeho hroſnje wuſchwikaſ, a to i prawom. A tola móžemy ſebi ſaſo druhu knihu kupicź, hdyž ſmy prēnju roſtorhali a ſanicžili. Ssmym paſ prēnje žiwjenje roſtorhali a ſanicžili, njemóžemy ſebi žane druge ſemſke žiwjenje kupicź. Móžemy wēricź, ſo budźe dawaczeſ bjeſdžakniwje pſchihadowacź, hdyž něchto jeho dar i nohomaj tepze a ſebi žiwjenje woſmje? A runje to, ſda ſo mi, je najlēpſche wopokaſtvo, ſo njeſmjertnoſć duſche bycź dyrbi, dokeſž by ſo hewaſ Wōh jako jara njemóžny wopokaſaſ, mohſ-li khoſtanja-hōdny cźlowjel na to waſchne Božemu khoſtanju wuczeſnyć, ſo ſebi ſam žiwjenje woſmje.

(Pſchichodnje ſbōnczenie.)

Wſchelake i bliſka a i daloka.

— Wōſba knjeſa pſchēkupza Barta i Brēſnyki do ſaſſkeho ſejma ma dobre wuhlady. Hdyž wōń ſo jako kandidata pſchēdſtaja, ſo jemu ſa jeho wuſtoženje pſchihloſowanje doſtawa. Njeje tež hacź dotal ſhſchecź, ſo by ſo jemu napschecziwny kandidata poſtajiſ.

— Hiſchće junkrōcź dopominamy na pſchihotowacniju (prāparandu) ſa ſeminar we Woſjerezach, hdyž móža ſerbszy ſtarſchi ſwojich ſynow i maſo pjenježnyimi woporami ſa wuczerjow wu-wuczić dacź. Wyſchnoſć dawā mlōdženzam pjenježnu podpjeru a tež bydlenja ſu tuńſche hacź w druhich mēſtach.

— Knjeſ faraſ Kōlcž w Draždžanach, kotruž je ſo ſa fararja pſchi Kſchiznej žyrkwi wuſwolil, je nětko tež wobtruczenie jako ſuperintendenta wot knjeſow miniſtrow a konſiſtorſtwa doſtaſ. Nadžijomnje budźe tež tajki horliwy pſcheczel naſchich ſerbskich ſemſchenjow, kaž jeho prjedomniſ, nētcziſchi knjeſ namēſtny prāſidenta konſiſtorſtwa, D. Dibeliuſ.